

Վա՛ր կու գար օձ մը հըսկայ:
Ալիք ալիք օղակներով իր ճապուկ
Դահանակի եւ լալի,
Ու շըչելով՝ իբրեւ եղեգ մ'հողմակոծ՝
Ան կ'իջներ, ես կ'ելլայի:
Տեսանք զիրար, կեցանք, զիրար չափեցինք...
Իր բոլոր զենքը անի
Բերանին մէջ հաւաքեց, ես՝ աչքերուս,
Ես, դեռ անզէն պատանի:
Ոստում մ'ըրաւ նայուածքներուս ուղղութեամբ՝
Չերդ շանթը դեպ լըսնոսկին՝
Որուն վախճանն հորն է մաքո՛ւր եւ նուաճո՛ղ...
Ոստում մ'ըրաւ մոլեգին,
Եւ փաթթելով ինքզինք մատղաշ իրանիս
Իբրեւ բաղեղ՝ վարդենւոյն,
Կուրծքը կուրծքիս դըրաւ, ուղղեց շըրթներուս
Կոր գըլուխն իր լիաթոյն:
Ես պարուրուած ոլորտներուն մէջ իր ցուրտ
Մահուան դողով դողացի.
Մինչդեռ աչքերս իր աչքերուն խըմցուցին
Թովջանքն հոգւոյս մըտացի.
Դըրին անոնց բոցերուն մէջ դեղնորակ
Իմաստութիւնը մարդուն,
Ըղեղին լոյսն՝ որ քընացուց կամ սանձեց
Բընագդը նենգ կենդանւոյն:
Խայթն ամփոփեց. ու ես կեանքի, մահուան մէջ,
Կեանքի, մահուան արցունքով
Արտասուեցի: Ան բերանն իր բացած լայն
Կըզակիս տակ, անվըրդով,
Խըմեց շիթ շիթ կաթող արցունքն այտերես,
Քամեց բիբերըս բերրի,